

אָבא אַמא וְאַרְץ - יִשְׂרָאֵל

יורם טהרלב

יש לי שְׁנֵי הוֹרִים שְׂאוֹהֲבִים לְטִיֵּל
הֵם עָבְרוּ בְּרֶגֶל כְּבָר אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל
כְּשֶׁהֵייתִי בֵּת שְׁנָה נָסְעוּ לְגִלְלִיל
וְסָחְבוּ אוֹתִי אִתָּם בְּתוֹךְ הַתְּרָמִיל.

כָּל שֶׁבֶת יוֹצְאִים אֲנַחְנוּ כְּאִישׁ אֶחָד
כּוֹבֵעַ עַל הָרֹאשׁ וּמִימֶיהָ עַל הַצָּד
פַּעַם אֶל הַחוּלָה לְבַקֵּר בְּשִׁמוּרָה
פַּעַם בְּכַרְמֵל לְרֹאוֹת אֵיזוֹ מַעֲרָה.

אָבא, אָמא קֶצֶת יוֹתֵר לְאֵט
אָבא, אָמא תַּחֲכוּ מְעַט
אֵין לָאן לְרוּץ וְאֵין לָאן לְמַהֵר
אָרְץ יִשְׂרָאֵל פִּהָ לְעוֹלָם תִּשְׁאַר.

כְּבָר רְאִיתִי בְּגִלְבוּעַ אֶת הַפְּרִיחָה
וּמִהָר תְּבוּר רְאִיתִי אֶת הַזְּרִיחָה
כְּבָר עָלִיתִי לְמִצְדָּה בְּשִׁבִיל הַנַּחֲשׁ
לְהוֹרִי תְּמִיד קְרֵאתִי בְּקוֹל חֶלֶשׁ:
אָבא, אָמא קֶצֶת יוֹתֵר לְאֵט...

התשע"א - שנת התשעים

לדבר בלשון עִבְרִית...

רכישת השפה העברית לא עלתה בקלות לחלוצים הנלהבים אך גם העבודה המפרכת ותנאי החיים הסגפניים לא עמדו בפני להט שליחותם של אוהבי העברית ונושאי דגלה. נאמני השפה, רובם בוגרי בתי הספר "תרבות" במזרח אירופה, שאפו ליצור תרבות עברית מקורית - ששורשיה במקורות - חלק בלתי נפרד מיצירת החברה החדשה החלוצית.

לוי, המורה לעברית לשעבר, נאלץ לפתוח שוב ספר הלימודים כדי להנחיל לבחורים ולבחורות על התל שפת עִבְרִית. שוב עליו לתרגל תלמידיו ב"פקוד פקדתי", לְאִמְנֵם בתורת כתיב ובבניין המשפט על טהרתו המקורית, שלא ישבשו וילעזו שפתותיהם בבלייל ברברי. לקרוא עימהם פרקי ספרות ולחשוף לפנייהם קסמי ספר הספרים על בושמו הטוב. לוי - לא זו הייתה משאת נפשו לאחוז כאן על התל במקצועו הישן. הלחינם פֶּרֶךְ גופו הרזה והמעודן בשדות הגויים שם בהתכשרו לעבודת האדמה? להיות עובד את האדמה מזריחה לשקיעה ורק לפרקים בעֵתות המנוחה, להעלות בכתב ידו הנקי והברור מאד מרחשי רוחו והגותו בשאלות החברה והתרבות - זה היה חלומו בהיספחו אל השיירות המתרוננות. לעסוק בתרגילי דקדוק, בהגהת חיבורי תלמידים כאן על האדמה הזו - אכן גורל הוא הרודף אחריו מאז, שהשיגו גם כאן.

אמנם הוא עצמו גרם לכך בתביעותיו הבלתי פוסקות להווי תרבותי, לשיר מקורי ולצחות לשון. האם לא דרש זאת השכם ודרוש בנאומיו באסיפות עד כי טוביה נעתר לו לבסוף. אדרבא! יעשה ויצליח. מי כלוין על התל בקי בכל מכמני הלשון, יודע את הדקדוק על בוריו ומרצה דבריו בשפה בהירה וצחה, תענוג לאוזן השומעת. ישפר את הלשון בפי הבחורים והבחורות, ירצה הרצאה וישווה לחג ולמסיבה צורה ותוכן. אדרבא! [...] הנה איך עליו לסדר סדר יומו: מחצית היום יקדיש להנהלת החשבונות ומחציתו השנייה להכנת עצמו לשיעורי הערב ולשאר העבודות התרבותיות. יש לנהל פנקס חשבונות מסודר

שיוכל לרוץ בו כל המעיין. שאפשר יהיה בכל עת ובכל שעה לבחון מצב הענפים, ההוצאות וההכנסות. שיומן העבודה יתנהל בסדר. ובאמת כבר הגיעה השעה לכך. [...] ומה יהיה על חלומו של לויך להיות לעובד אדמה - עוד חזון למועד, עוד יעבוד ויעבוד. הוא טוביה, יכול לערוב לו כי זו העבודה, לא תחסר כאן לעולם! לויך מחבב מאד את הקרימצ'אקים [חברי גדוד העבודה מקרים] האלה, אך אל אלוהים! מה יהיה על השפה העברית שבפיהם - איך הם גורסים את השפה הרכה, המוסיקלית, היקרה מכל יקר - אוזניו תצילנה למשמע ההברות הנוקשות המתכתיות המידרדרות מתוך פיותיהם כאותם גושי האבן הנעקרים בידיהם מבטן ההר... צרות צרורות יש לו עתה ללויך בשיעור הערב. אמנם קנאים נלהבים הם לשפה, אחרי יום עמל מפרך יושבים הם על ספרי הלימוד הפתוחים לפניהם, עיניהם מתעצמות בפיתויי השינה אך שפתותיהם אינן פוסקות לגרוס תרגילי הדקדוק. אפס על אף מסירותם הרבה אין לויך רואה הצלחה בעמלו. הנה מישקה זה הנושא עימו את ספר הלימוד גם בעבודה ובהפסקת הצהריים ישכב על הרגבים הנוצצים שעקר מתוך אדמת הביצות ועל אף ענני יתושים התוקפים אותו מסביב, מזמזמים באוזניו ומטילים בגופו עוקציהם החדים, אינו פוסק מלגרוס: **חפרתי, חפרתי, חפרנו, אחפור, תחפור, תחפרי**... אך כשלויך יוצא לעבודה במחצית היום שהוא קודש אצלו לעבודת כפיים והוא מזדמן לעבוד בקרבת אברשקה ומישקה, החורשים בגן הירק, הוא קולט פתאום קולו של מישקה קטן הקומה הגחון על המחרשה בצרחו לעבר אברשקה הנוהג בפרדות:

הי, אברשקה, גרש פרדקו!

לויך אוחז בראשו, מתוך עיניו מציצים צער וייסורים:

אוי אוי... אי אפשר לשמוע זאת, אי פ ש ר .

לויך מחלק את הבחורים והבחורות לקבוצות "מתחילים" ו"מתקדמים". [...]. מעתה יקיץ הקץ על בליל הלשוניות הלועזיות. על שירה-צריחה קלגסית שלשמעה נעשה בשרו חידודין. נעמילה תחדל מקשקושה הפולני והילולה לא תגלגל ברוסית העסיסית תאוות נפשה ולא תדקלם חרוזי מיאקובסקי, יסנין ובלוק משורריה האהובים, שאינם פוסקים מלהידרדר על שפתיה בכל הזדמנות. ובאמת, מה לחרוזים אלה וללהט יצר הכיבוש, הכמיהה והערגון לאדמה של בחורים ובחורות עבריים – מה ביטוי לכל זה בחרוזי "שנים-עשר" [פואמה

מפורסמת של אלכסנדר בלוק] שהילולה מדקלמתם בתאוה כזו - מה לשירה
איומה זו, מסוכסכת-אפילה, המתבוססת בתוגתה המכלה ורצופה הוללות
ותאוות השמד, מהולה ריח דם חמוץ נוטף מכידונים ומאכלות ממורטים, ולחזון
המהפכה העברית הצרופה - לזין אינו משיג זאת בשום פנים. עקב הזמנים
המשובשים נשתבשו גם רגשותיהם וגעגועיהם של בחורים ובחורות עבריים. יש
לצרפם ולטהרם מהסיגים ולהשיבם אל חיק המקור.

בערב, אך הסירו את הכלים מהשולחנות, נפתח באוהל המרובע בית מדרשו
של לזין. צפופים יושבים הבחורים והבחורות מסביב למורה חוזרים על תרגילי
דקדוק ומשננים פרקי קריאה כשבאבריהם יצוק כובד הליאות שלאחר יום עמל
מפרך. פעמיים בשבוע משמיע לזין פרק בספרות ובתנ"ך. העייפות פגה אז מיד.
כה מוחש הכול, נהיר וקוסם. הווי קדום יקר מקיץ ומתבשם בפיו של לזין.
חוליות מנותקות מתחברות מחדש משתלבות ונקשרות עם השדות וסלעי ההרים
שמסביב. הכול קרוב כה, כאילו נתרחו העלילות האלו זה עתה. העיניים
הנעוצות בלזין מצועפות קרום הזיה חמים. הלבבות מרטטים.

מתוך: ריכנשטיין שלמה, ראשית, עמ' 64-62 ועמ' 113.

הביאה: זיוה אופנהיימר

משולחן האלזכיר

בשבוע שעבר אישרנו באסיפה את תוכנית המשק ואת תוכנית הקהילה לשנת 2011. במשק אנו עומדים השנה להתקדם באופן משמעותי בפרויקט הסולארי. זהו פרויקט שאפתני שידרוש השקעת משאבים לא מבוטלת מצדנו עם סיכוי גדול ומובטח לתשואה יפה על ההשקעה. הפרויקט מדבר בשלב ראשון על התקנת פנלים על גגות המשק לקליטת אנרגיית השמש והפיכתה לחשמל. בשלב שני שהוא עוד רחוק מדובר על הצבת פנלים כאלה על הקרקע. מעבר לרווח הכספי הפרויקט פותח פתח לתעסוקה ששכרה בצדה. אני מקווה שחברים וחברות ינצלו הזדמנות זו של מקומות עבודה חדשים מאתגרים ומפרנסים וישתלבו בהם היטב.

פלבים גם היא עומדת השנה בפני תוכנית השקעות שאפתנית האמורה להביא יחד עם שינויים ארגוניים להתאוששות ומעבר לרווח. ייתכן ויחזרו הימים הטובים שבהם פלבים הייתה אחד מהענפים המובילים במשק.

בתחום הקהילה מופנה עיקר המאמץ להשלמת הבנייה בשיכון ג'. אנו משקיעים שם השנה סכום שלא הכרנו בשנים קודמות. התוכנית מדברת על סיום הפרויקט בסוף שנה זו. במקביל אנו מקדמים את תוכניות השכונה המערבית זאת מתוך מטרה שבתחילת השנה הבאה נוכל להתחיל שם את העבודה לפחות בתשתיות.

מאמץ משמעותי נוסף והפעם בתחום החברתי התחיל השבוע. כוונתי לדיונים בהצעות הצוות השיתופי. האסיפה הראשונה הייתה רבת משתתפים. זה מעיד על החשיבות הרבה שהחברים מייחסים לדיונים אלה ולהחלטות שיתקבלו בעקבותיהם. הדיונים יימשכו ברצף עד סיום הנושא. אני קורא לכל החברים לבוא ולקחת חלק במהלך חשוב ומשמעותי זה לעתידנו.

מכאן לשם עברה כבר שנה מאז נכנסתי לתפקידי כמזכיר. אני די מאוכזב מקצב מימוש היעדים ששמתני לעצמי בתחילת השנה. אחד הדברים שאני מרגיש בו חוסר ממשי הוא נכונות של חברים לקחת על עצמם תפקידים ומשימות. אני מקווה שבעקבות הדיונים הנ"ל יבוא שינוי גם בתחום זה.

המזכירות תדון בקרוב בתקנון קליטה חדש. ישנן לא מעט פניות להתחלת תהליכי קליטה לחברות. אנו נאלצים לבקש מכל הפונים להמתין עד לאישור התקנון. גורם מעכב קליטה נוסף הוא המחסור הגדול בדיוור. אבל על כך ביומן הבא.

שבת שלום

צ'אי

משולחן ועדת השכלה

חברים המעוניינים לצאת ללימודים בשנת הלימודים תשע"ב (2011-2012) מוזמנים לפנות לוועדת השכלה. אפשר לפנות אליי בע"פ או לשים פתק בת.ד. 3. הפונים יקבלו טופס בקשה ליציאה ללימודים המפרט את כל הסעיפים הדרושים לדיון בבקשה כגון: נושא, מוסד, משך הלימודים, מספר ימי הלימודים בשבוע, שכר לימוד ופרטים רלבנטיים נוספים אם יש. את הטופס המלא יש להחזיר בהקדם לת.ד. 3. ההרשמה פתוחה עד ה-20 במרץ.

הערה חשובה לחברים השוקלים יציאה ללימודים: ועדת השכלה עניינה לימודים שמטרתם הגדלת יכולת ההתפרנסות של החברים. ככלל, חוגים ותחביבים אינם כלולים בתחום האחריות של ועדת השכלה הואיל והם הופרטו ומופיעים כסעיף בתקציב האישי. חברים המעוניינים להתייעץ לפני הפנייה לוועדה מוזמנים ליצור קשר ולתאם פגישה.

ועוד הערה לסיום: התקנונים הקיימים ללימודי חברים אושרו באסיפה בשנת 2005 ומשמשים אותנו היטב מאז. עם זאת, עם הזמן והניסיון הצטברו על שולחן הוועדה עדכונים והתאמות לסעיפים שונים. בעקבות זאת בכוונת הוועדה להביא לאישור האסיפה במהלך השנה נוסח מעודכן של התקנונים הקיימים ללימודים ראשונים וללימודי המשך.

בברכה,

אילה אופנהיימר
מרכזת ו. השכלה

”זהגדת לבניך”

מצא חן בעיני היוזמה של עורכת היומן, לעודד את חברי ובני עין חרוד, להעלות על הכתב ולפרסם ביומן, זיכרונות אישיים מהימים הראשונים של עין-חרוד, במלאות תשעים שנה לייסוד הקיבוץ שלנו.

אני רוצה לעסוק במערכת החינוך שפעלה בזמני, כשהייתי ילד, לפני שבעים שנה. ראוי להדגיש שני נושאים שייחדו את מערכת החינוך של אז :

(א) המורים היו מאד דומיננטיים בכל נושאי החינוך (הרבה יותר מההורים).

(ב) שיטות החינוך היו מגוונות וכל מורה יכול היה לבחור לעצמו את השיטה שלו, שלפעמים כללה גם סטירת לחי, או משיכה באוזן, הכול לפי המצב או התנהגות הילד.

אתייחס הפעם לשני סיפורים שנותנים מושג מסוים על דרך החינוך שחוינו כילדים.

הסיפור הראשון עוסק במנוחת צהריים חובה, בימי הקיץ, שהחליטו המורים להטיל עלינו. משעה אחת (אחרי ארוחת הצהריים) עד שעה ארבע (שאז היינו יוצאים לעבוד בשדה) הילדים היו חייבים לשהות בבתי ההורים בסגר מוחלט. אין יוצא ואין בא. ומי שמר על ביצוע ההחלטה? כמובן המורים. בשעות האמורות היה מורה תורן מסתובב ברחבי המשק, עם נייר ועיפרון, מגלה את מפירי החוק רושם אותם ולמחרת הם היו מוזמנים לבירור ולנזיפה. שני מורים היו יותר ”יצירתיים”. הראשון הוא שיפרוני (מנהל בית הספר) שהכינוי שלו היה ”שִׁיף”. הוא היה קורא ל”עברייך” ולפני שרשם את שמו, היה מפליק לו מכה מיוחדת על העורף, שעד היום נקראת ”מכת שיף”. (היו כאלה שבטעות קראו למכה הזו ”ספיחס”).

המורה השני, משה כרמי הידוע, הוא פיתח שיטה משלו לאכוף את החוק. ה”קורבן” הראשון שנפל ברשתו זומן אליו והוא החזיק באוזנו והמשיך איתו בסיוור. כאשר היה מתגלה ה”פושע” הבא, גם הוא זומן ומשה פקד עליו להחזיק באוזנו של הראשון והסיוור המשיך. כך צורף גם השלישי והרביעי והשורה הלכה והתארכה, כשילד אוחז באוזן רעהו.

הילדים הספונים בבתיהם הציצו מחרכי התריסים בשיירה הנגררת והבינו היטב מה יהיה גורלם אם יעזו לצאת מפתח ביתם.

הסיפור השני גם הוא על משה כרמי וקשור אליי באופן אישי. משה, שהיה איש אשכולות, החליט שהדור הצעיר שגדל בקיבוץ לא מספיק שיהיה

בריא רק בנפשו, אלא גם בגופו. ומה יותר בריא מהתעמלות בוקר. ולכן הוא החליט שכל בוקר, לפני ארוחת בוקר, תתקיים על מגרש הכדור-רגל התעמלות לכל הילדים, כשהגדולים (שעברו השתלמות) הם המעמלים ואנחנו, הקטנים, המתעמלים. הוא אישית היה מצלצל בפעמון המרכזי של הקיבוץ, בשעה שש בבוקר ובשעה שש ורבע כולם מתייצבים בקבוצות על המגרש ומתחילים בהתעמלות. משה היה מסתובב בין הקבוצות בודק בעיקר מי לא הגיע וגם מספיק פה ושם להפליק סטירה "חינוכית" למי שנראה לו שלא מתייחס במספיק רצינות להתעמלות.

מהר מאד הוא גילה שאני ואחי הצעיר לא מתייצבים להתעמלות. הסיבה שלא הגענו הייתה טכנית, בחדר הקטן שבו ישנו היו ארבע מיטות שבבוקר היינו אמורים לסדר אותן ולהכניסן אחת מתחת לשנייה - פעולה די מסובכת שגררה מריבות כל בוקר, שהתחילה בדחיפות ונגמרה במכות. ולמרות שהתעוררנו בזמן לא הצלחנו להגיע למגרש. משה, שלא יכול היה לקבל את התופעה החריגה הזו, החליט לחסל אותה באָפָה. למחרת בבוקר, לאחר שצלצל בפעמון, מיהר אלינו הביתה (שלא היה רחוק מהמגרש) ועוד אנחנו באמצע ההתגוששות, חטפנו פתאום שתי סטירות לחי מצלצלות בכל צד וזעקה נרגזת: "רוצו מיד למגרש". כמובן שלא חיכינו רגע ורצנו בכל כוחנו למגרש. ומאז לא החסרנו אף התעמלות אחת. כמו שנאמר: "מה שלא הולך בכוח הולך ביותר כוח".

אתם שואלים בוודאי איפה היו ההורים בשעות האלו? התשובה היא פשוטה, כמובן בעבודה. כי העבודה הייתה אז כל חייו ואת החינוך השאירו למורים.

דן כהן

מספר הטלפון של טל אלון הוחלף
והחדש הנו 052-3572872 מקוצר 3872
טל אלון, משרד בניין.

לידיעת הציבור

מכונת הצילום נדדה לקראוון באזור המזכירות
(בסמוך למשרד של תמר ויוחאי י').
החדר ישמש גם את קצין הרכב ולפיכך לא יחולקו
מפתחות באופן חופשי כבעבר.
החדר ייפתח לרשות ציבור המצלמים השכם בבוקר
ויינעל בתום יום העבודה.
כרטיסי צילום ניתן לקבל כרגיל אצלי
וכשאינני, גם אצל רותי פניאל ותמר דורון.

בתודה, נלי

רק מינה טובה

בתקופה האחרונה יוצא לי לא מעט להשתמש ברכבי הקיבוץ.
מספר לא מבוטל של נסיעות אני עושה ברודיוס של דוד רוחס.
חברים, מדובר בתענוג!!!
כל פעם שאני נכנס לרכב הוא נקי, מסודר, מריח טוב, באמת
חוויה נעימה.
אז רק רציתי מעל דפי יומן זה לציין לשבח את הטיפול המסור
שנותן דוד לרכב.

המשך כך

שי דקל

מזל-טוב
לצלילה וצ'אי שגיא
לניסוי
אלניאר ע"ל ליעד
ברכות לרבות
לכל המשפחות

היה היה - סיפורים אפס

ברל כצנלסון נותן בהן שמות ...

מתוך: דורסיני זאב, מגדות הדנייפר למעיין חרוד

בשנות העשרים טרם היו ביישובי העמק טרקטורים ומכונות וכל העבודה בשדה ובהובלות נעשתה על ידי בהמות עבודה - סוסות, פרדות ופרדים. שטח הקרקע של עין חרוד היה גדול למדי, כי אחרי חלוקת המשקים רכשה הקרן הקיימת לישראל בסביבתנו עוד אדמות, ושטחים נוספים צורפו גם לנו וגם לתל יוסף. לשם עיבוד השטח הגדול דרושות היו הרבה בהמות עבודה ומספרן הגיע לכשלושים זוגות. היו לנו גם שני סוסי הרבעה וכן סוסות ערביות קלות לשומרי השדות. מספר הסייחים והסייחות הגיע לעשרים.

סיפורים ואגדות רבות התהלכו במשק על בהמות העבודה. בחדר האוכל, אחרי ארוחת הערב, היו הפלחים יושבים ומספרים במשך שעות ארוכות מעשיות וציזבטים על בהמות העבודה שלהם.

מדי פעם בפעם היה חיים שטורמן נוסע לדמשק וקונה פרות דמשקאיות ופרדות. לבהמות העבודה היו עגלונים קבועים. הרשות לקבל זוג בהמות הייתה רק למי שעבד לפני זה לפחות שנה עם מחרשה ערבית רתומה לבהמה אחת. הגיע גם תורי להצטרף אל הפלחים ולקבל זוג בהמות, דבר שנחשב כשיא ההישגים בעבודה. הפלחה הייתה הענף המרכזי במשק ואף הוקדש לה המנון מיוחד: "פלחה, פלחה - היא יסוד חיינו", שהיינו שרים אותו בקצב של שיר לכת לפי מנגינת השיר הידוע "מחצבה".

קיבלתי זוג פרדות צעירות, חזקות וזריזות והייתי מאושר מאד. לכל עגלון קבוע הייתה זכות לתת שמות לבהמותיו. כיוון שעדיין הייתי קרוב לתרבות הרוסית נתתי להן שמות לפי שם הסוס מהאגדה הרוסית, וקראתי לאחת "סיבקה" ולשנייה, "בורקה". חבריי הפלחים העירו לי כי אין זה נאה לקרוא לפרדות בשמות רוסיים וכי צריך לתת להם שמות עבריים. קיבלתי את נימוקיהם וחילפתי חבר היודע יפה את שתי השפות כדי לתרגם את השמות לעברית.

באותם הימים היה ברל כצנלסון בן בית בעין חרוד. אמרו לי שהוא יודע רוסית. יום אחד, בארוחת הערב, ניגשתי אליו והסברתי לו את הבעיה שהטרידה אותי. "מה צבען של הפרדות?" שאל ברל.

"לבורקה יש כתמים חומים ולבנים על הגב, וסיבקה - צבעה כשל שערות שיבה..."

"מצוין", אמר ברל, ואחרי הרהור קל הוסיף: "את בורקה תקרא 'כתומה' על שום הכתמים שעל גבה, ואת 'סיבקה' תקרא 'אמוצה' על שום הצבע האפור שלה. ובכן, 'כתומה' ו'אמוצה', זכור!"

שמחתי מאד על השמות העבריים. יחד עם זה חייב אני להודות כי השם הרוסי היה יותר קרוב ללבי ואף יותר נוח להיגוי, אך מה אין עושים למען לשון הקודש? למחרת היום הרביתי לפנות לפרדות בשמותיהן החדשים כדי להרגיל אליהם את עצמי וגם את הפרדות.

בארוחת הערב קיבלו אותי הפלחים בברכות ובתרועות. הם כבר שמעו על השמות החדשים והעיקר, כי ברל כצנלסון בכבודו ובעצמו הוא קבע אותם, והרימו ספלים ריקים "לחיים" לכבוד המאורע. אחד מהם שאל: "מהם השמות החדשים?" "כמותה ועצומה" - עניתי בביטחון ובקול רם.

איש לא הבין את פשר המילים ולא עמד על הטעות, אך ברל כצנלסון שהיה בחדר האוכל ושמע את דבריי, תיקן את השגיאות. הכול פרצו בצחוק רם. הייתי נבוך ומבוש בשל בורותי ואחרי הכישלון הזה התייאשתי והמשכתי לקרוא לפרדות בשמותיהן המקוריים: "סיבקה" ו"בורקה". היה זה אחד הכישלונות שלי בדרך לכיבוש השפה העברית.

דור סיני זאב, מגדות הדנייפר למעיין חרוד עמ' 121

הביאה: זיוה אופנהיימר

יומן תרבות

תוכנית מטעמי השבת "ילדים זה שמחה" לשבת של ה-11-2-19, מוקדשת לילדים ולמשפחות, אנו מתלבטים לגביי התוכנית הסופית, מה שבטוח יהיה, תיאטרון בובות וארוחת צהריים ילדים קלילה, שתייה חמה ועוגה לקינוח.

אנו מחפשים :

1. למחסן תחפושות - קיים מחסן גדול מאוד של תחפושות אשר מחפש יד אוהבת לטיפול והשגחה.
 2. לתם הגברה - אנחנו מחפשים צעיר/צעירה בהסדר אשר יכולים לשמש גיבוי לתם מאור האחראי על כל נושא ההגברה ולהיות לו לעזר בכל האירועים לא נדרש ידע או ניסיון בתחום.
 3. לקראת תוכנית מטעמי שבת "תמונות מספרות" אנו מחפשים חברים אשר יכולים לספר את סיפור הנצחת הזמן בתמונות מעברה של עין חרוד מכל זווית שהיא. התמונות נמצאות בארכיון דיגיטלי במשרד התרבות, ניתן לעבור עליהן, לסמן את התמונות שעליהן ניתן לספר סיפור.
 4. לקראת תוכנית מטעמי שבת "זה הסוד שלי" אנו מחפשים סיפורים יפים, מעניינים, אשר שופכים אור בחיוך והומור ועונים על השאלה: איך, למה ומדוע קרה שאני בעין חרוד? הסיפורים יצולמו ויוקרנו מעל גבי מסך. מרכזות את האירוע דונה רון ומרגיי פלג, ניתן לפנות אליהן.
- לפרטים נוספים ניתן לפנות אל ששי.

צוות תרבות